

Això ha demostrat que, llevat d'alguns casos perifèrics, tothom ha estat d'acord amb la partició, excepte una part montsenyenca que proposa l'adopció del nom de comarca del Montseny, que, agafant les parts vallesanes del Tordera, per l'altra banda aniria des de Riells fins a Viladrau. El criteri governamental, però, que preconitza una divisió basada en els fets bàsics de la geografia, sense arribar a una fragmentació excessiva, ha portat a desestimar la creació d'aquesta comarca — al nostre entendre encertadament — com ha estat precis desestimar-ne d'altres per no traspassar el nombre de 28 comarques que s'ha vingut a considerar com a límit per una funció administrativa eficient.

El projecte del senyor Pau Vila, com ja hem dit, incloïa també dintre del Vallès Oriental els pobles de Castelltorsol i Sant Quirze Safaja i en el projecte de la Ponència de la Generalitat hom hi enclou, a més, Granera i Castelltir. Aquesta inclusió, que geogràficament no és possible, sols es pot acceptar per raons administratives que així semblen aconsellar-ho i per la nostra banda no ens cal posar cap obstacle ni volguer abonar la decisió, que podria semblar interessada. En canvi, però, bé ens cal senyalar directament que en la divisió del Vallès en Oriental i Occidental podem estar d'acord amb el primitiu projecte del senyor Pau Vila, però no pas amb el de la Ponència que posa la vila de Caldes de Montbui a aquesta darrera partió, sense tenir en compte els dotze quilòmetres i mig que la separen de Granollers i el resultat de l'enquesta — constatat en la realitat — on s'afirma que es desplacen al nostre mercat, i sense considerar, a més, que els mitjans de comunicació són els mateixos a un i altre costat.

Adhuc nosaltres arribariem a creure, fins i tot, que Palausolitar hauria d'estar dintre el Vallès Oriental, però no en fem pas un criteri tancat. El que de totes maneres creiem inadmissible, és l'exclusió de la nostra capitalitat damunt Caldes de Montbui. Donem el crit d'alerta perquè s'en adonin tots els que els pot interessar i apel·lem al bon sentit de tothom perquè no arribi a tenir efectes aquesta divisió, que considerem equivocada.

Malauradament, massa sovint la muntanya, que tantes vegades ens deixa gaudir de les seves bel·leses i emocions, s'emporta algun d'aquells que van a admirar-la. Ara ha estat el Rei de Bèlgica, Albert I, excel·lent alpinista, que víctima d'un accident, morí estimbat en escalar unes roques prop de Marchés-Dames, el dia 18 del prop-passat febrer. El món sencer ha sentit la pèrdua d'aquest home eminent, que a més de la seva personalitat de govern, per la qual es feu apreciar molt, era ensems un veritable amant de la Naturalesa.